

Sygn. akt VI Ga 95/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Barbara Frankowska

SO Anna Harmata

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: C. (...) + Spółki z o.o. w K.

przeciwko : (...) Spółce z o.o. W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda co do punktu II.1 i 2 wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie V Wydziału Gospodarczego z dnia 6 grudnia 2013 r., sygn. akt V GC 192/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że:

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki z o.o. w W. na rzecz powoda C. (...) + Spółki z o.o. w K. kwotę 25.830 zł (dwadzieścia pięć tysięcy osiemset trzydzieści złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lipca 2013 r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,
3. oddala powództwo w przedmiocie odsetek w pozostałej części,
4. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki z o.o. W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Krośnie kwotę 1.292 zł (jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem opłaty od pozwu, od której powód był zwolniony,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym,

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Krośnie kwotę 1.292 zł (jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem opłaty od apelacji, z której uiszczenia powód był zwolniony.

Sygn. akt VI Ga 95/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 czerwca 2014 r.

Pozwem z dnia 14 maja 2013 r. (data wpływu do Sądu) powód

C. (...) + Spółka z o.o. w K. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki z o.o. w W. kwoty 25.830 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

Uzasadniając to żądanie powód podał, że na podstawie umowy najmu

z dnia 31 października 2011 r. pozwany wynajmował od niego nieruchomości z posadowionymi na nich budynkami wraz z wyposażeniem i z tego tytułu zobowiązany był do płacenia czynszu. Początkowo czynsz ustalono w wysokości 12.300 zł brutto, następnie na podstawie aneksu zawartego w dniu 22 maja 2012 r. strony zmniejszyły jego wysokość do kwoty 8.610 zł brutto. Na podstawie § 3 ust. 3 aneksu pozwany zobowiązany był do płacenia czynszu najmu z góry do 10-go dnia każdego miesiąca. Ponieważ pozwany nie wywiązywał się ze swoich zobowiązań finansowych, powód pismem z dnia 8 stycznia 2013 r. wypowiedział mu umowę najmu i wezwał do wydania nieruchomości w terminie 3-ech dni (zgodnie z zapisami umowy) - od doręczenia pisma. Przedmiotowe pismo pozwany odebrał w dniu 10 stycznia 2013 r., co oznacza, że umowa obowiązywała do dnia 13 stycznia 2013 r. i do tej daty powód naliczył czynsz.

Niniejszym pozwem powód żąda zapłaty kwoty 25.830 zł tytułem bezumownego korzystania przez pozwanego z nieruchomości wraz z budynkami i ich wyposażeniem w miesiącach marzec, kwiecień, maj 2013 r. Powyższą należność powód wyliczył w ten sposób, że za każdy z w/w kolejnych miesięcy domaga się wynagrodzenia w wysokości dotychczas obowiązującego czynszu.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o zawieszenie niniejszego postępowania do czasu prawomocnego zakończenia sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Krośnie pod sygnaturą akt V GNc 320/13 również między tymi samymi stronami. Ponadto wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania.

Uzasadniając powyższe żądania pozwany stwierdził, że wniosek

o zawieszenie postępowania jest o tyle zasadny, że w sprawie toczącej się pod sygnaturą akt V GNc 320/13 (po przerejestrowaniu do postępowania zwykłego V GC 192/13) pozwany wykazuje, że oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, które zostało złożone przez powoda jest pozbawione skutków prawnych, albowiem w chwili jego złożenia powodowi nie przysługiwało prawo do wypowiedzenia umowy najmu. Pozwany nie zalegał bowiem z płatnością czynszu za dwa okresy rozliczeniowe, co było uzasadnieniem wypowiedzenia. Zdaniem pozwanego, rozstrzygnięcie sporu co do skuteczności wypowiedzenia umowy najmu ma bezpośredni wpływ na treść rozstrzygnięcia, jakie zapadnie w niniejszej sprawie. Gdyby jednak Sąd nie znalazł podstaw do zawieszenia postępowania, pozwany w dalszej części odpowiedzi na pozew przedstawił zarzuty merytoryczne świadczące jego zdaniem o bezzasadności przedmiotowego powództwa. Pozwany wskazał zwłaszcza, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do powoda w kwocie 41.902,61 zł, która została przedstawiona do potrącenia z wierzytelnościami powoda z tytułu czynszu najmu nieruchomości, a została ona szczegółowo przedstawiona w załączonym do odpowiedzi na pozew zestawieniu. Według pozwanego, w związku ze złożonym oświadczeniem o potrąceniu i umorzeniem wierzytelności do wysokości wierzytelności niższej, tj. przysługującej powodowi w kwocie 39.699,94 zł, obecnie to pozwanemu przysługuje w stosunku do powoda jeszcze wierzytelność w kwocie 2.203,07 zł.

Ponadto pozwany zarzucił, że powód w żaden sposób nie wykazał szkody, na którą powołuje się w pozwie i która stanowi podstawę żądania. Pozwany zakwestionował zarówno co do zasady, jak i co do wysokości fakt powstania jakiegokolwiek szkody u powoda, w związku z zajmowaniem przez niego pomieszczeń. Powód poprzestał na stwierdzeniu, że wysokość szkody odpowiada wysokości miesięcznego czynszu zastrzeżonego przez strony w umowie najmu. Zdaniem pozwanego takie twierdzenie jest niewystarczające, albowiem wysokość czynszu zastrzeżonego w umowie nie odpowiada rynkowej wysokości czynszu, którą powód mógłby uzyskać w razie wynajęcia przedmiotowych nieruchomości osobie trzeciej. Powód nie przedstawił również jakiegokolwiek dowodu na okoliczność, iż przedmiotową nieruchomość mógłby wynająć podmiotowi trzeciemu.

Zarządzeniem z dnia 15 lipca 2013 r. sprawa zarejestrowana pod sygnaturą akt V GC 220/13 została połączona do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą toczącą się pod sygnaturą akt V GNc 192/13 również z powództwa C. (...) + Spółki z o.o. w K. przeciwko (...) Spółce z o.o. w W. o zapłatę 39.699,54 zł (z tytułu należności czynszowych nie uiszczanych w okresie od miesiąca lutego 2012 r. do miesiąca grudnia 2012 r.).

Ustosunkowując się do zarzutów zawartych w odpowiedzi na pozew powód podtrzymał w całości żądanie pozwu.

Sąd Rejonowy w Krośnie, w trakcie postępowania ustalił, że powód jest właścicielem :

- nieruchomości składającej się z działki nr (...) o powierzchni 1538 m² oraz działki nr (...) o powierzchni 465 m², położonej w K. przy ulicy (...) obręb B., woj. (...), dla której Sąd Rejonowy w Krośnie VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),

- nieruchomości stanowiącej działkę gruntu nr (...) o powierzchni 740 m², położonej w K. przy ul. (...), obręb B., woj. (...), dla której Sąd Rejonowy w Krośnie VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),

- nieruchomości stanowiącej działkę gruntu nr (...) o powierzchni 1570 m², położonej w K. przy ulicy (...) obręb B., woj. (...), dla której Sąd Rejonowy w Krośnie VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),

- nieruchomości składającej się z działki nr (...) o powierzchni 1108 m² oraz działki nr (...) o powierzchni 2894 m², położonej w K. przy ulicy (...) obręb B., woj. (...), dla której Sąd Rejonowy w K. VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Wszystkie opisane powyżej nieruchomości wraz z posadowionymi na nich budynkami i ich wyposażeniem zostały wynajęte pozwanemu na mocy umowy z dnia 31 października 2011 r. Pozwany zobowiązał się do płacenia czynszu w wysokości 12.300,00 zł. brutto miesięcznie.

Na mocy aneksu nr (...) z dnia 30 kwietnia 2012 r. strony dokonały zmiany zapisów opisanej wyżej umowy najmu poprzez ograniczenie jej zakresu. Odtąd nie obejmowała ona już swoim zakresem działek o numerach :

- (...) o powierzchni 449 m² wydzielonej z działki nr (...) o pow. (...) na mocy Decyzji Prezydenta Miasta K. z dnia 1 lutego 2011 r. nr (...), zatwierdzającej projekt podziału przedmiotowej nieruchomości,

- (...) o powierzchni 1121 m⁽⁽²⁾⁾ wydzielonej z działki nr (...) o pow. 1570 m⁽⁽²⁾⁾ na mocy Decyzji Prezydenta Miasta K. z dnia 1 lutego 2011 r. nr (...), zatwierdzającej projekt podziału przedmiotowej nieruchomości,

- (...) o powierzchni 213 m⁽⁽²⁾⁾ wydzielonej z działki nr (...) o pow. 2894 m⁽⁽²⁾⁾ na mocy Decyzji Prezydenta Miasta K. z dnia 1 lutego 2011 r. nr (...), zatwierdzającej projekt podziału przedmiotowej nieruchomości,

- (...) o powierzchni 2681 m⁽⁽²⁾⁾ wydzielonej z działki nr (...) o pow. 2894 m⁽⁽²⁾⁾ na mocy Decyzji Prezydenta Miasta K. z dnia 1 lutego 2011 r. nr (...), zatwierdzającej projekt podziału przedmiotowej nieruchomości,

tj. działek o łącznej powierzchni 4464 m², które nie są zabudowane budynkiem handlowo-usługowym określonym w ramach umowy jako budynek nr (...), a także nie są zabudowane budynkiem handlowo-usługowo-warsztatowym określonym w ramach umowy jako budynek nr (...).

Począwszy od miesiąca czerwca 2012 r. zmniejszyła się wysokość czynszu za najem do kwoty 8.610,00 zł. brutto, który zgodnie z § 3 ust. 3 aneksu, pozwana zobowiązana była do płacenia z góry do 10 dnia każdego miesiąca.

Pismem z dnia 2 listopada 2012 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 25.179,40 zł., natomiast pismem z dnia 13 grudnia 2012 r. zażądał uregulowania kwoty 33.821,01 zł. tytułem zaległego czynszu za najem. Obydwa pisma

wysłane zostały na adres korespondencyjny najemcy listem poleconym za potwierdzeniem odbioru oraz na adres siedziby spółki.

Zapis z § 13 ust. 1 umowy z dnia 31 października 2011 r. upoważniał wynajmującego do natychmiastowego rozwiązania umowy, gdy najemca zalegać będzie z zapłatą czynszu za najem za co najmniej dwa pełne okresy płatności i pomimo udzielenia mu na piśmie (za zwrotnym potwierdzeniem odbioru) przez wynajmującego dodatkowego (co najmniej 14-dniowego) terminu, nie zapłaci zaległego czynszu za najem. Pismem z dnia 8 stycznia 2013 r. powód wypowiedział pozwanemu umowę najmu ze skutkiem natychmiastowym i wezwał pozwanego do wydania nieruchomości w terminie 3 dni od dnia doręczenia pisma. Z pisma wynika, iż pozwany zalegał powodowi na koniec roku 2012 z zapłatą kwoty 41.311,15 zł.

Pozwany odebrał pismo w dniu 10 stycznia 2013 r., zatem umowa obowiązywała do dnia 13 stycznia 2013 r. i do tego dnia powód naliczał czynsz. Oprócz wypowiedzenia umowy, pismem również z dnia 8 stycznia 2013r. powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległego czynszu najmu w wysokości 41.311,15 zł. Pozwany nie zapłacił w/w należności i nieruchomości nie zwrócił powodowi.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 6 grudnia 2013 r. w zakresie sprawy o zapłatę kwoty 25.830 zł oddalił powództwo (pkt II.1) i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.417 zł tytułem kosztów procesu (pkt II.2).

Uzasadniając ten wyrok Sąd stwierdził, że roszczenie powoda o zapłatę w/w kwoty tytułem bezumownego korzystania przez pozwanego z nieruchomości nie mogło zostać uwzględnione. Sąd podał, że co prawda zarzut potrącenia podniesiony przez pozwanego nie tylko w sprawie o sygn. akt V GC 192/13, ale również w niniejszej sprawie nie mógł zostać uwzględniony, to jednak ostatecznie Sąd podzielił zarzuty pozwanego podniesione w odpowiedzi na pozew co do tego, iż powód nie wykazał szkody, na którą powołuje się

w pozwie i która stanowi podstawę jego żądania. W ocenie Sądu Rejonowego pozwany skutecznie zakwestionował fakt powstania jakiegokolwiek szkody

u powoda w związku z zajmowaniem przez niego pomieszczeń. Powód poprzestał bowiem jedynie na stwierdzeniu, że wysokość szkody odpowiada wysokości miesięcznego czynszu zastrzeżonego uprzednio w umowie najmu, co jest jednak niewystarczające. Powód nie wykazał, że czynsz w takiej wysokości uzyskałby wynajmując nieruchomość osobie trzeciej, jak również nie wykazał żadnym dowodem, aby przedmiotową nieruchomość mógł wynająć komukolwiek innemu. Powód nie dołączył do pozwu jakichkolwiek dokumentów rozliczeniowych świadczących o naliczeniu kwot należnych tytułem bezumownego korzystania z nieruchomości, np. faktur lub not obciążeniowych. Nie wykazał również, aby wzywał pozwanego do zapłaty żądanej kwoty. W ocenie Sądu Rejonowego powyższe pozwała przyjąć, że roszczenie powódki jest przedwczesne i nie udowodnione. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia w zakresie należności głównej i odsetek Sąd wskazał art. 225 kc, w związku z art. 224 § 2 kc, a w zakresie kosztów postępowania

art. 98 § 1 i 3 kpc w związku z art. 99 kpc.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zarzucając Sądowi I instancji:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a. art. 225 kc w związku z art. 224 § 2 kc poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż przepisy te wymagają szczegółowego udowodnienia zaistnienia szkody u powoda w związku z zajmowaniem pomieszczeń przez pozwanego, w sytuacji gdy wykładnia tego przepisu do powstania roszczenia o wynagrodzenie za korzystanie z cudzej rzeczy, jak również do wyliczenia wysokości takiego wynagrodzenia nie zależy od tego, czy właściciel w rzeczywistości poniósł jakiś uszczerbek, ani też od tego, czy posiadacz uzyskał z powyższego tytułu określoną korzyść (powołał jednocześnie pogląd wyrażony w wyroku SN z 15.04.2004r., sygn. V CK 273/03) - co w rezultacie doprowadziło do błędnego uznania przez Sąd, że roszczenie powoda jest bezpodstawne i przedwczesne,

z ostrożności procesowej, powód podnosi zarzut naruszenia:

b. art. 471 § 1 kc w związku z art. 361 § 1 kc poprzez ich niezastosowanie do ustalonego stanu faktycznego pomimo, że z materiału dowodowego wynika, iż powód wnosił o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości na podstawie wskazanych wyżej przepisów - co powinno skutkować odpowiedzialnością odszkodowawczą pozwanego.

Wskazując na powyższe podstawy zaskarżenia powód domagał się zmiany wyroku poprzez uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotową apelację, zważył, co następuje:

Na wstępie wyjaśnienia wymaga, że aczkolwiek Sąd Rejonowy na skutek wydanego przez siebie zarządzenia z dnia 15 lipca 2013 roku, wyrokiem z dnia 6 grudnia 2013 r. objął rozstrzygnięcie zarówno w przedmiocie roszczenia powoda o zapłatę kwoty 39.699,54 zł (sygn. akt V GC 192/13), jak również roszczenia powoda o zapłatę kwoty 25.830 zł (sygnatura pierwotna V GC 220/13), to aktualnie Sąd Okręgowy ogranicza się w swoich rozważaniach jedynie do rozstrzygnięcia objętego punktem II.1 i 2 wyroku, albowiem w tym tylko zakresie wyrok został zaskarżony apelacją przez powoda.

Wyrok Sądu Rejonowego dotyczący rozstrzygnięcia objętego punktem I.1,2,3 i 4 jest prawomocny. Oznacza to, iż ustalenia stanu faktycznego dokonane przez Sąd w tej części i wydany na tej podstawie wyrok jest wiążący, (skoro obie sprawy zostały połączone do wspólnego rozpoznania i prowadzenia). Przesądzone zatem zostało, iż oświadczenie powoda o rozwiązaniu umowy najmu jest skuteczne i przestała ona wiązać strony z dniem 13 stycznia 2013 r. Oznacza to z kolei, że pozwany zajmując przedmiotowe nieruchomości w następnych miesiącach, (co nie było przez niego kwestionowane w toku sporu) korzystał z nich w sposób bezumowny. Jak wynika z postępowania przeprowadzonego przed Sądem I instancji (wyjaśnień powoda) niezależnie od wytoczonych powództw przeciwko pozwanemu o zapłatę należności czynszowych oraz wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości skierował on do Sądu Rejonowego w Koźnie również pozew o eksmisję (sprawa toczy się pod sygnaturą akt V GC 115/13).

Faktem jest, że powód nie wykazał, aby w związku z niniejszym roszczeniem skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 25.830 zł przed wytoczeniem powództwa (do pozwu nie załączono takiego dowodu), niemniej jednak pozwanemu skutecznie doręczono odpis pozwu ze sprecyzowanym żądaniem, co miało miejsce w dniu 21 czerwca 2013 r. (k. 50). Pomimo tego, w dalszym ciągu aż do wydania wyroku konsekwentnie twierdził on, iż żądanie pozwu nie znajduje uzasadnienia.

Podkreślenia jednak wymaga, że w okolicznościach niniejszej sprawy, którą oceniać należy również w kontekście rozstrzygnięcia zapadłego w sprawie

o zapłatę 39.699,54 zł, powód nie miał obowiązku przedstawienia szczegółowego wyliczenia szkody, jaką poniósł w związku z bezumownym korzystaniem z nieruchomości przez pozwanego. Nie zasługuje bowiem na aprobatę zachowanie pozwanego polegające na tym, że najpierw przez okres kilku (kilkunastu miesięcy) nie reguluje terminowo swoich zobowiązań wynikających z płatności czynszu, przerzucając w ten sposób ciężar utrzymania nieruchomości na jej właściciela (opłaty, podatki, amortyzacja), a następnie już w trakcie sporu usiłuje wykazać, że to powód bezzasadnie żąda odszkodowania, bowiem nie wykazuje jego wysokości. Skoro pozwany, pomimo skierowanego do niego oświadczenia o rozwiązaniu umowy, (które okazało się skuteczne) w dalszym ciągu nieruchomość zajmuje i jej nie zwraca, to tym samym przyjmuje na siebie ryzyko i obowiązek zrekompensowania powodowi kosztów z tym związanych. Z punktu widzenia rzetelnie działających w obrocie gospodarczym przedsiębiorców nie jest słuszne żądanie pozwanego wykazywania przez powoda, że nieruchomość mogłaby być wynajęta innemu podmiotowi w sytuacji, gdy podmiot aktualnie z niej korzystający i nie zwracający właścicielowi jego własności - pomimo skierowanego żądania zwrotu - w dalszym ciągu ją zajmuje. Innymi słowy, skoro przedsiębiorca uporczywie pomimo wezwań właściciela nie zwraca nieruchomości, to tym samym przyjmuje na siebie obowiązek uiszczenia wynagrodzenia za korzystanie bezumowne przynajmniej w wysokości dotychczas uiszczanego czynszu.

Adresat roszczenia o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości ma obowiązek uiścić właścicielowi nieruchomości taką, co do zasady, kwotę, jaka musiałby zapłacić, gdyby jego posiadanie opierało się na prawie. Wysokość wynagrodzenia, o którym mowa w art. 224 § 2 kc powinna zatem odpowiadać stawkom za korzystanie z rzeczy określonego rodzaju, biorąc pod uwagę ceny występujące na rynku (vide: wyrok Sąd Apelacyjny w Lublinie z dnia 11 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa 535/13 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie sygn. akt I ACa 22/13).

Pozwany w toku sporu nie twierdził nawet, że ustalona umową stawka czynszu jest zbyt wysoka lub zawyżona w stosunku do obowiązujących na lokalnym rynku. Nie płacąc swoich zobowiązań z tego tytułu i nie zwracając nieruchomości powodowi po rozwiązaniu umowy doprowadził w rzeczywistości do takiej sytuacji, że to powód kredytuje jego działalność gospodarczą. Wobec zajmowania przedmiotowych nieruchomości przez pozwanego i prowadzenia przez niego w nich działalności brak było logicznych i uzasadnionych podstaw do prowadzenia postępowania dowodowego i żądania od powoda aby ten wykazał że nieruchomość mógł w tym czasie wynająć komu innemu.

Reasumując, zdaniem Sądu Okręgowego, biorąc pod uwagę przeprowadzone dla obu spraw postępowanie dowodowe i jego wynik roszczenie powoda o zapłatę kwoty 25.830 zł zasługiwało na uwzględnienie.

Dlatego też Sąd II instancji działając na podstawie art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził w/w kwotę od pozwanego na rzecz powoda na podstawie art. 471 § 1 kc, w zw. z art. 361 § 1 kc i art. 225 kc w zw. z art. 224 § 2 kc.

Odsetki zasądzone zostały od dnia 6 lipca 2013 r., tj. po upływie 14 dni od doręczenia pozwanemu odpisu pozwu z załącznikami, który Sąd potraktował jako wezwanie do zapłaty – na podstawie art. 481 § 1 kc i art. 455 kc.

O kosztach postępowania za I i II instancję orzeczono stosownie do ich wyniku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc oraz art. 108 § 1 kpc. Ponieważ powód został zwolniony z opłaty od pozwu i apelacji nakazano ich ściąganie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego na podstawie art.113 ust.3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.